

gen Ret i saa Henseende, kan man heller ikke andet end indrømme, at der er et virkeligt Nederlag for disse Penge. Dertil kommer, at forsaavidt Fabrikken har et vist retligt Privilegium overfor Statskassen, har den ogsaa en Fordring paa Statskassen af circa 30,000 Rd. paa Grund af, at Regjeringen ikke i 2 Aar har opfyldt den af Fabrikken paastaede Ret, og altsaa maae disse Penge trækkes fra den Sum, hvorom her er Tale. Endelig er der den tredie Deel af Afsludelsessummen, nemlig de 12,500 Rd. for Gurre Sø og Søerne i Teglstруп Hegn. For disse 12,500 Rd., der skulle udbetales i kongelige Obligationer til pari, faae vi ogsaa fuld Equivalent. Efter hvad Finantsministeren udviklede for os idag, vil han alene af Gurre Sø kunne opnaae i aarlig Afgift saameget, som Renterne af disse Obligationer beløbe, maasse endogsaa lidt til, og forsaavidt det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds gjorde gjældende, at Fideicommissets Eiendomsret til Gurre Sø er tvivlsom, saa staaer der jo i Forslaget under Nr. 2 kun følgende Udtryk: „Finantsministeriet bemyndiges til at afslutte Dverenskomst med Eierne af Kronborg Gæverfabrik, sigtende til at sikkre Statskassen Eiendomsret til Gurre Sø og til Søerne i Teglstруп Hegn“. Hvis Fideicommisset altsaa ikke er istand til at sikkre Statskassen Eiendomsret, falder dette jo bort med det Samme. Smidlertid er det nu fra flere Sider stærkt gjort gjældende, at Retspørgsmaalet skulde være saa sikkert afgjort i Statens Faveur, at det var en Urimelighed at gaae ind paa den her foreslaaede Afgjørelse. Jeg kan overfor saadanne Anskuelser og saadanne Ytringer kun bemærke, at Retspørgsmaalet nødvendigviis, selv efter de Erklæringer, som man har indhentet, og selv efter Generalauditeurens Erklæring, maa betragtes som overmaade tvivlsomt, og det sees bedst deraf, at endskjøndt Generalauditeuren fremhæver, hvad der kan siges for, at Statskassen med Fordeel kan indlade sig i Proces, ender han dog med at anbefale Ministeriet at indgaae Forlig. Dert ligger der for mig

tilsvækkelig tydeligt, at hans Erklæring ikke gaaer ud paa, at Retspørgsmaalet er utvivlsomt. Jeg skal hermed slutte, idet jeg maa anbefale det høie Thing, at vedtage Ministeriets Forslag, for dog engang at faae Ende paa denne Sag.

Finantsministeren: Jeg vilde virkelig ønske, at Dommen over Retspørgsmaalet forelaa her i Thinget, thi da skulde jeg ikke gjøre Forsøg paa at faae det til at stemme for Regjeringens Forslag; men det er min Overbeviisning, at den ikke gjør det, og overfor de Ytringer, som ere fremkomne, navnlig fra Jurister, kan jeg ikke andet end gjentagende fremhæve, at Spørgsmaalet ikke er saa klart, som de Herrer troe. Naar man idelig og idelig kommer tilbage til Generalauditeurens Erklæring, siger jeg: Huff paa hans Hovedresultat, — og jeg gjentager, hvad jeg nævnedes i mit første Foredrag: Huff paa, at Retsforholdet imellem Fideicommisset og Staten ikke alene støtter sig paa Skjødet af 3die Mai 1769, men ogsaa paa hele det Forhold, som har udviklet sig siden den Tid, navnlig ogsaa paa Normalcontracten af 1860. Fra denne kan Staten ikke komme bort uden tillige igjen at maatte paatage sig alle de Vanskeligheder, som man søgte at faae hævede ved den, og altsaa vilde Resultatet af denne Contracts Tilfidsættelse være, at Fideicommisset kunde jage den hele Controlhistorie bort dernedefra og forlange, at Waabnene skulde modtages her i Kjøbenhavn og modtages efter Wiemaal. Det, man overhovedet har opnaaet ved Normalcontracten, nemlig at sikkre sig gode og forsvarlige Waaben, som man turde give Landets Børn ihænde, vil dermed være tabt. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) rettede et Par Spørgsmaal til mig, som jeg vel ikke ser mig istand til strax at kunne besvare, men om hvilke jeg dog uforbeholdent skal sige min Mening. Jeg anser ikke Staten for berettiget til, naar Thingets Votum fra 2den Behandling ikke frafalder, at bryde Forholdet til Fideicommisset, eller at undlade at gjøre Bestillinger paa Fa-